

Kosilo je eno uro po sončnem zahodu; dosto po-
božnih Turkov je le enkrat na dan o tej uri. Drugi
zajterkovajo večkrat na dan: prvič po zjutrajni molitvi
in potem opoldne kakošno sadje, ob pêtih spet jedó kaj
malega. Zajterk obstoji iz kave in kajmaka, ki je jed
iz mleka, opresnika in dinj; uživajo tudi šerbet, s cu-
krom napravljena zmes iz maline in jagod ali marelic.
Neka druga Turkom preljuba hladivna pijača je jaourt,
enaka kumisu kalmukov, ktero pripravljajo iz mleka in
olovine ali vinskih drož, po katerih zavrè mleko. Jaourt
se zgosti sčasoma in tako se dá ohraniti dolgo časa.
Naj bolj priljubljena pa je Turkom kava (kofe). Da
se vpijanijo, jedó mak (opium), kterege se nekteri
Turk tako navadi, da mu ni nagel strup; počasi pa
vendar podkopuje zdravje ravno tako, kakor nezmerno
pitje vina in žganja pri naših pijancih.

Turški kruh ni kvašen, tedaj je le po peki za vzi-
tek. Močno v navadi je tudi le pražiti (roštati) žito
in pražene zernja zobati. Tudi postne dni imajo
Turki; takrat morajo tešči biti od sončnega izhoda do
zahoda. Ponoči smejo jesti, toda le tako dolgo, dokler
se zamore bela nit razločiti od černe. Tako ukazuje
kóran. Koj po jedi si utakne Turk lulo (pipo) v usta;
tobak pijó celi dan, pa tako polagoma, kakor opravljajo
sicer vse svoje opravila. Lule so Turkom ljubice, ktere
kinčijo kar naj bolj morejo. (Dalje sledí.)

Kratkočasnice.

— Nek gospodar je imel sila hudo ženo. Nič ji
ni bilo prav. Vedno je renčala in možu življenje po
mogočosti grenila. Terpinčeni mož se je čez njo veli-
krat pritoževal gospodu fajmoštru. Fajmošter so mu
marsikaj svetovali: „Upotrebuji mile besede“, so rekli.
„Pojdi preč, kader razsaja“. „Kupi klepetulji kaj na sejmu,
ter ji podari“. — „Če vse ne pomaga, pretepi jo en-
krat do dobrega“. Mož je vse to poskuševal, pa nič
ni pomagalo. Ko se je nekega dne fajmoštru vnovič
zoper ženo bil pritoževal, mu rečejo: „Če je pa taka,
prijatelj, moraš tedaj svoj križ poterpežljivo nositi“,
Mož se praska za ušesmi, gre domú, si nabaše svojo
drago zakonico na ramo, ter jo nosi po hiši okoli,
rekoč da gosp. fajmošter so mu tako storiti velevali, in
lejte! — pomagalo je. J. Š.

— Neko deklè se je moglo po sili možit. Ko du-
hovni gospod žalostno nevesto pred oltarjem vprašajo:
„ali te je volja vzeti I. I. za moža?“ reva prav odkri-
toserčno odgovori: Gospod fajmošter! Vi ste zares prvi,
ki me o ti zadevi prašate za voljo mojo.

— Nekod je bilo govorjenje od dekliča, ki ima
snubačev na cente. „Kako je to?“ — pravi eden —
„saj ni ne lepa ne bistrourna. Kaj to! — zaverne drug
— pa je bogata in — bolna.

— Na Angležkem se je en strojár oženil s hčerjo
nekega mesarja. K poroki je zvonilo. Nekdo praša
svojega znanca: kaj pomeni zvonjenje? „Nič“, mu od-
govori, „kakor zvezo kože s kostmi“.

Novičar iz austrijskih krajev.

Iz Siseka 15. jan. Dve leti zaporedoma so za-
livale povodnji naše polje tako, da so nam pokončale
ozimino in da celò spomladi nismo mogli iznova sejati.
Ker je poslednja jesen lepa bila, smo se nadjali, da nam
saj letos ne bode manjkalo kruha in da v 3 letih bomo
saj enkrat kaj pridelali; — ali spet je ta up splaval po
vodi: od 8. tega mesca stoji vsa naša posetev pod vodo
in tako že tretje leto terka lakota na naše vrata. — Res
je, da je Sisek pri vsi svoji kupčii še zmirom vas, —

ali so pa Siscani tega krivi ali okoljšine tega kraja, bo
lahko razsoditi vsakemu, kateri po večdnevni plohi
pride v ta kraj in vidi, kako od ene strani Kupa, od
druge pa Sava vkljub mnogim jezom potopujete celo
okrajno, da je velikemu jezeru enaka in Sisek podoben
otoku, do kterege ne pelje celò noben most. Kdor vse
to vidi, bo lahko zapopadel revni stan našega polja, —
ali kako je to mogoče, da Sisek še mostov nima,
čeravno tešejo tukaj naj lepši les za ladje in mostove
in ga vozijo v druge kraje, — to zastavico kdo nam
jo ugane?

Iz Štajerskega 21. jan. K dopisu iz Štajerskega
od 1. t. m. pristavljam veselo novico, da tudi slavno de-
želno poglavarstvo v Gradcu je za zložbo slo-
venske strani sekovske škofije z lavantinsko.
Serčno nas veseli, da je deželni poglavar grof Stra-
soldo, kateri stoji še le kratek čas na čelu naše kronovine,
tako hitro zapopadel željo in potrebsino naroda slo-
venskega. Slišali smo, da se je slavni gospod močno
poganjal za postavljenje ljubaiškega škofa, ali vendar
je prevladalo mnenje, da, česa sam presvitli metropolit
za potrebno spozná, se nima prezirati. S terdnim zaupa-
njem gledamo zdaj na milost visoke vlade in na pravič-
nost sv. očeta papeža, da se bodo uslišale želje v vsih
viharjih Austrii nepremakljivo zvestega in sv. materi
katoljski cerkvi vedno vernega naroda.

Iz Celovca. Za napravo železnice iz Koroškega,
ki bi se stikala z cesarsko železnico na Štajarskem,
je niveliranje že dokončano in kmalo se bo načert pred-
ložil ministerstvu. Pot za to železnico je naznanjena
na trojno stran: dvé ste, ki peljete iz Celovca v Ma-
ribor (Marburg), ena pa, ki pelje iz Celovca v
Celje. Ktera se bo izvolila, se še ne vé.

Iz Ljubljane. Gosp. dr. Klun, omenivši v „Laib.
Zeit.“ vesele novice, da besednjak, osnovan na Vod-
nikovem rokopisu, pride na stroške presvitlega na-
šega g. knezoškofa na dan, je razglasil o omenjenem
rokopisu zanimive zgodovinske čertice, iz katerih povza-
memo sledeče: „Mojster slovenskih pesnikov je skozi ve-
liko let vès čas, ki mu je ostajal čez druge dela, pridno
obračal na izdelovanje slovenskega slovarja, Že leta
1802 se je v 63. listu Bernskega časnika „patriot. Tagbl.“
z veliko častjo govorilo od tega besednjaka in reklo, da
pride kmalo na svetlo. Al preteklo je skor pol sto-
letja in rokopis je žalibog! vedno le ostal — rokopis.
Pohlevni Vodnik je pilil in pilil na delu svojem, in ne-
utrudljivo nabiral besede po kmetih, kjer se je sloven-
ščina čista ohranila, zraven tega pa tudi prebiral dela
Jambresiča, Troca, Tomsa, Dobrovskega, Rodde-ta,
Stulli-ta itd., da bi tako doversil besednjak po uzoru
svojem. Z vsem tem še ne zadovoljen, je iskal dobrih
besed v slovarju „dictionarium“ leta 1704 natisnjem
v Moskavi, v slovnici Popovičevi in v spisih Smotrisko-
vih, Sovičevih, Frenčellovih itd., naj so bili pisani s
cirilico ali glagolico. Nikdar pa ni tuje besede vzel v
slovar svoj, ako ni bila v duhu jezika slovenskega. Tako
nabiraje brez počitka je nabral za 30.000 nemških
besed slovenskih in dobrih slovenskih. Namen
njegov je tudi bil: pregovore in prislovice domačega
jezika vplesti dotičnim besedam, in ravno to ga je mu-
dilo veliko v doversbi slovarja. Za podlago nemško-
slovenskega dela si je izbral takrat naj bolji nemški be-
sednjak Adelungov. Leta 1813 je mislil dokončati
delo; izdal je že za pokušnjo eno pôlo. Zrajtal je celo
delo na več kot 80 pol srednje osmirke, in želel ga
je v ličnem natisu izročiti svetu. Ker pa mu je dnarja
manjkalo celo delo izdati na stroške svoje, je razpisal
naročbo. Al vojska je vstala — in zaostalo je ž njo
tudi namenjeno delo. Umerl je slavni mož (leta 1819)